

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ.

Τὴν Δευτέραν, 30^{ῆν} Ἰουνίου / 13^{ον} Ἰουλίου 2015, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς Συνάξεως τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν Ἱερὰν Μονήν, τὴν ἐκτισμένην ἐπὶ ἀρχαίας Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν πόλιν τῆς Τιβεριάδος τοῦ βορείου Ἰσραήλ. Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης τοποθετεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἐμφάνισις τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς Μαθητάς, τὴν ὁποίαν διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (ΚΑ΄ κεφ.) καὶ ἡ ὁποία ἀναγινώσκεται κατὰ τὰς Κυριακάς ὡς Ἰ΄ Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον. Συμφώνως πρὸς ταύτην ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς μαθητάς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος καὶ διέταξε αὐτοὺς νὰ ρίψουν τὰ δίκτυα εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου καὶ ἔρριψαν καὶ ἐπίασαν ἰχθῦς πολλούς, ἑκατὸν πεντήκοντα τρεῖς καὶ «τοσοῦτων ὄντων οὐκ ἐσχίσθη τό δίκτυον» καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν ξηρὰν προέτρεψεν αὐτοὺς ὁ Κύριος λέγων, δεῦτε ἀριστήσατε ἐκ τοῦ ἐπικειμένου τῇ ἀνθρακιᾷ ὀψαρίου καὶ τοῦ ἄρτου, (Ἰωάν. ΚΑ΄10, 12).

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦτον προεξῆρξε τῆς Θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μακαριότης ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, τοῦ ἡγουμένου ἐν Φχῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, ψάλλοντος ἑλληνιστί καὶ ἀραβιστί τοῦ ἡγουμένου Ἀκκρης – Πτολεμαΐδος Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καὶ μετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν περιοχῶν τῆς Γαλιλαίας.

Εἰς τοῦτο τό εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ὡς αὐτόπται καὶ μάρτυρες τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, Μαθηταὶ πανόλβιοι μακαρίζεσθε. Ὡς βολίδες ἀστράπτουσαι, ταῖς ἀκτῖσι τοῦ Πνεύματος εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα διεπέμφθητε, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν ἀφθόνως παρέχοντες, λειτουργοὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ, μυστηρίων γενόμενοι καὶ θεογράφοι, Θείας χάριτος πλάκες γεγραμμέναι, θεοδίδακτον τὸν νόμον Ἱερομύσται πανόλβιοι», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ὁ θεῖος καὶ πάνσοφος χορὸς τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ οἰκείῳ αὐτῶν τόπῳ, τουτέστιν παρακειμένῳ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, (Ἰωάν. 21,4), ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν πάνσεπτον αὐτῶν Σύναξιν ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτῶν Ἱερᾷ Μονῇ.

Ἐχθὲς ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐορτίως ἐτίμησε τὰ καυχήματα αὐτῆς, δηλονότι τοὺς νοητοὺς φωστῆρας Πέτρον καὶ Παῦλον, δι' ὧν ἐφωταγωγήθη ἡ οἰκουμένη.

Οἱ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κληθέντες εἰς τό ἀποστολικὸν ἀξίωμα,

θεωροῦνται οἱ θεμέλιοι λίθοι τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς «οἰκοδομῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ». Καί τοῦτο διότι οἱ μαθηταί καί ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ἐγένοντο αὐτόπται μάρτυρες τῆς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Προσέτι δέ ἐγένοντο αὐτόπται καί αὐτήκοοι μάρτυρες τῆς ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ φανερωθείσης δόξης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, περί οὗ «ἦλθε φωνή ἐκ νεφέλης λέγουσα, οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτοῦ ἀκούετε», (Μάρκ. 9,7).

Οὗτοι ἀνεδείχθησαν λειτουργοί τοῦ μυστηρίου τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ Οἰκονομίας, δηλονότι τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὡς λέγει καί ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, «ὡς ἐν ἀπαρχῇ τῶν σεσωσμένων τοῖς ἀγίοις». Μέ ἄλλα λόγια, οὗτοι ἀπετέλεσαν τήν πρώτην Κοινότητα τῶν πιστῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς καί πάλιν λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος, «τῶν ἀγίων Ἀποστόλων ὁ χορός ὡς ἀπαρχή γεγονώς τῶν ἡγιασμένων ἐν Πνεύματι ἁγίῳ».

Τό ὑπό τοῦ Κυρίου ἀνατεθέν ἔργον εἰς τοὺς Ἀποστόλους εἶναι ἀπό τά πλέον οὐσιώδη συστατικά τοῦ Θεσμοῦ καί τοῦ ἐπί γῆς πολιτεύματος τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ὡς ἐπιμαρτυρεῖ καί ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος λέγων: «Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρριμμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα... καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 9,36- 10,1).

Τά πρόβατα, ὡς γνωστόν ἀγαπητοί μου, ἄνευ ποιμένος ἐπαπειλοῦνται ὑπό πολλῶν κινδύνων, ἢ ἀναζητοῦν τόπους βοσκῆς, τοὺς ὁποίους δέν δύνανται νά εὑρουν ἄνευ ὁδηγοῦ, δηλονότι ποιμένος. Τούτου ἕνεκεν, ὁ Χριστός ἐξέλεγε τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους καὶ κατέστησεν αὐτούς οὐχὶ μόνον ποιμένας καὶ διδασκάλους, ἀλλὰ καὶ διαδόχους αὐτοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Διὰ τοῦτο ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐξουσίαν θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10,1).

Τήν πνευματικὴν ταύτην ἐξουσίαν καὶ διαδοχὴν τῶν Ἀποστόλων ἐπεσφράγισεν ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τήν ἡμέραν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ὅτε ἀπέστειλεν τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Πνεῦμα ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν», (Πράξ. 2,3).

Τό γεγονός δέ τοῦτο, δηλονότι τῆς ἀποστολικότητος τῆς Ἐκκλησίας διετύπωσε δογματικῶς καὶ περιεχαράκωσε κανονικῶς ἡ πρώτη καὶ δευτέρα τῶν ἀγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων Οἰκουμένης Σύνοδος, διὰ τῶν ἀποφάσεων καὶ θεοπνεύστων αὐτῶν ὄρων, στοιχοῦσα εἰς τήν θεοπαράδοτον διδασκαλίαν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, τῶν λεγόντων εἰς τὰς Διατάξεις αὐτῶν: «Πρῶτος τοίνυν τῇ φύσει ἀρχιερεὺς ὁ μονογενὴς Χριστός, οὐχ ἑαυτῷ τήν τιμὴν ἀρπάσας, (Ἐβρ. 5,4), ἀλλὰ παρὰ τοῦ Πατρὸς κατασταθείς: ὅς γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς καὶ τήν πνευματικὴν θυσίαν προσφέρων τῷ Θεῷ Αὐτοῦ καὶ Πατρί πρό τοῦ πάθους, ἡμῖν διετάξατο μόνοις τοῦτο ποιεῖν, καίτοι ὄντων σὺν ἡμῖν καὶ ἐτέρων τῶν εἰς αὐτόν πεπιστευκότων, ἀλλ' οὐ πάντως πᾶς ὁ πιστεύσας ἤδη καὶ ἱερεὺς κατέστη ἢ ἀρχιερατικῆς ἀξίας ἔτυχεν. Μετὰ δέ τήν ἀνάληψιν αὐτοῦ (Τοῦ Χριστοῦ), ἡμεῖς (οἱ Ἀπόστολοι) προσενέγκοντες κατὰ τήν διάταξιν αὐτοῦ θυσίαν καθάραν καὶ ἀναίμακτον, προεχειρισάμεθα ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους καὶ διακόνους ἐπτά τόν ἀριθμόν», (Διατάξεις Ἀποστόλων Η' , XLVI ΒΕΠ).

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι εἶναι οἱ φύλακες «τῆς καλῆς παρακαταθήκης

ἐν τῷ ταμείῳ», (Ματθ. 6,6), δηλαδή τῇ Ἐκκλησίᾳ. Περί δέ τῆς ὑγιαίνουσας ταύτης διδασκαλίας, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου καί ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ὁ σοφός Παῦλος παραγγέλλει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ λέγων: «ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύουσιν διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται», (Τιμοθ. Β΄ 4, 3-4).

Τούτῳ ἀκριβῶς συμβαίνει ἐν τῇ συγχρόνῳ ἡμῶν ἐποχῇ, καθ' ἣν «τό ἀρχέκακον πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας», (Ἐφεσ. 2,2), ἐξαιτεῖται «συνιασθῆναι τῶν Ἀποστόλων τὴν πίστιν», (Λουκ. 22,31), ὡς εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀπειθυνόμενος εἰς τοὺς Ἀποστόλους: «Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον· ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου», (Λουκ. 22, 31-32).

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἁγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων, ὧν τὴν ἱεράν αὐτῶν Σύναξιν ἐορτάζομεν, στηρίξῃ ἡμᾶς ἐν τῇ πίστει τῆς Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

Πολλοί τῶν πιστῶν προσῆλθον εἰς τό Μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας.

Μετά τὴν ἐν τῷ ἡγουμενείῳ δεξίωσιν, ὁ γηραιὸς ἡγούμενος Ἀρχιμ. Τιμόθεος παρέθεσε τράπεζαν ἐξ ἰχθύων τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν καί ἄλλους.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/mIBiA9FKSzM>

<http://youtu.be/eb-Rtn1I2Qo>

http://youtu.be/U_guC-LduwI

<http://youtu.be/RA0f36-h5ao>

http://youtu.be/Ag1_0HZ62V4

